

Fråga?

Kan BR och föreningen svensk kollektivtrafik förklara hur man vill öka det kollektiva resandet med 100% utan tvång eller mera subventioner? Denna insändare återspeglar vardagen där ingen är ansvarig alla skyller på varandra. Det är enkelt att sitta på kanslier och skriva politiska floskler, verkligheten är en annan. Vakna förbövelen!

Toni

Fredrik Loberg

Personligt

[http://www.ostran.se/nyheter/kalmar/personligt21/\(comment\)/view](http://www.ostran.se/nyheter/kalmar/personligt21/(comment)/view)

Det verkar vila en förbannelse över mitt kollektivtrafikresande. Varje gång jag ska åka långt bort strular det till sig på hemmaplan.

Jag har alltid älskat att åka buss och tåg.

Istället för att lägga fokus på ratt, backspegel och dåliga vinterdäck kan jag sova en stund, skriva lite texter när jag behöver det, läsa eller kanske träffa nya människor. Tycker det är coolt att komma till platser jag annars inte skulle få se. Som när jag pluggade i Falkenberg och skulle ta mej hem 27 mil till Fågelfors över en helg. Det tog sju timmar och det var sex byten på vägen - i Halmstad, Hässleholm, Alvesta, Växjö, Åseda och Högsby.

Inga problem.

Eller när jag åkte till Torsby. Bytte i Berga, Linköping, Mjölby, Katrineholm och Karlstad. Åkte skidor i två och en halv dag och sedan tillbaka igen, samma väg.

Gillade det också.

Det känns inte bara som om jag gör en egen liten miljöinsats, utan också är med i ett större sammanhang när jag åker kollektivt. Och nästan alltid litar jag på chaufförerna. De enda två undantag jag kan komma på är busschauffören som körde söderut från Stockholm, han som höll på att somna hela vägen och som jag gav en halv banan för att han skulle piggnä till, och så chauffören som körde sanslöst vansinnesrace på kurviga grusvägar en höstdag mellan Peru och Ecuador. Fast annars så oroar jag mej aldrig. Sover nästan bättre på ett nattåg än hemma i sängen.

Så ja, det är nog så att jag älskar kollektivtrafik.

Men nu har jag börjat undra om min kärlek är besvarad.

För varje gång den senaste tiden som jag varit på långresa och kommit nära min hembygd har det hänt något. Det började i vintras. Skulle till Funäsdalen. Bussen från Oskarshamn skulle gå på morgonen för att komma i tid till Berga och matcha tåget norrut. Bussen kom inte. Chauffören hade försovit sig. Ett gäng resenärer plus jag med skidor och stavar blev stående. Minuterna gick. Inget hände. Ingen gjorde något. Inte förrän en kvinna som jobbade på KLT som skulle med samma buss kom och fixade en taxi. Trots halka, dimma och stor rädsla för soppatorsk hann en yrvaken taxichaufför fram till Berga 37 sekunder innan tågets avgång, men hur det gick för andra eventuella resenärer mellan Oskarshamn och Berga vet jag inte.

I våras, när jag kom tillbaka till Sverige från Lettland, var det dags igen. Hade bokat buss, fast kom i tid till en tidigare likadan buss med många tomma platser hem från Nyköping till Oskarshamn. Ville hoppa på bussen, men nej! Fick vänta i fyra timmar.

Och för inte alls länge sedan skulle jag göra min nästa långresa, till ett land i en annan världsdel. Då var det nära att jag inte ens kommit hemifrån. Ett uppenbart missförstånd i Oskarshamn innebar att jag fått en tågbiljett som gällde för dagen innan. På resecentrum där biljetten till min farbror i Lund var köpt var det omöjligt att göra något. Köpt var köpt. Jag borde skylla mej själv. Men så fort jag kommit bort från Oskarshamn gick allt av någon anledning väldigt bra. Först förstod busschauffören mellan Oskarshamn och Kalmar min situation, precis som konduktören mellan Kalmar och Alvesta, och utan att jag behövde börja gråta förbarmade sig den danske tågmannen över mig och min gamla biljett.

Den långa resan till det avlägsna landet gick perfekt. Där åkte jag lokalbussar som gick på utsatt tid, inrikesflyg, och reste klockrent i tre och en halv vecka.

Sedan kom jag hem. Hade knappt hunnit komma in i Sverige. Tågstopp i Eslöv på måndagskvällen. I nästan två timmar.

Jag kom hem till slut, tack vare pappa. Fast nu funderar jag på om jag har smittat honom eller nåt. För häromdagen kom han hem från Göteborg. Resan hade gått jättebra, med rullator och allt, ända fram till sista biten, tågresan med Kustpilentåget från Kalmar till Högsby.

Här betydde första klass-biljetten plats i en sliten gammal tågagn där det hade behövts paraply, för det regnade in genom taket.

Så ja, jag har nog börjat tveka lite. Jag undrar om kollektivtrafiken tycker om mej lika mycket som jag tycker om kollektivtrafiken.

Fredrik Loberg